

Arrest

nr. 115 066 van 4 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en een soennitische Tadjiek te zijn, afkomstig uit Taimorak, district Charbolak, provincie Balkh, waar u ook altijd gewoond hebt met uitzondering van één tot anderhalf jaar in Takhar en Badakhshan toen u 5-6 jaar was. U bent tot en met de derde klas naar school geweest. U volgde 6-7 jaar op onregelmatige basis les in de madrassa. De laatste tijd ging u wel regelmatig. In het laatste jaar voor uw vertrek hielp u soms uw vader, die zelfstandig bouwondernemer was, op de werven met het controleren van de arbeiders. Voor de rest bleef u vooral

thuis. Uw vader aanvaardde bouwprojecten en liet dan arbeiders het werk uitvoeren. Vóór jullie vertrek was hij aan het werken aan een huis van de districtschef Amir Shah Khan. Blijkbaar had deze districtschef problemen met bepaalde mensen. U weet niet zeker of het een grondconflict of ander persoonlijk conflict was. Uw vader kreeg twee keer een dreigbrief waarin gevraagd werd dat hij met de bouw zou stoppen. Hij sprak erover met de districtschef, maar deze nam het niet ernstig en liet uw vader verder werken. Gezien deze het geld al had aangenomen voor de werken, moest hij verder werken. Op een dag kwamen mensen naar jullie huis en vroegen naar uw vader. Uw vader kon echter niet stoppen met het werk. Op een avond werd hij onderweg naar huis ontvoerd. Onder druk van de ontvoerders belde hij naar huis om te zeggen dat jullie de politie niet mochten bellen. Hij kwam de volgende nacht naar huis. De ontvoerders wilden dat hij een mijn legde in de werf, zodat ze Amir Shah Khan konden doden. Uw vader wilde dit niet, maar was bang. Hij mocht de politie niet verwittigen, want dan zouden ze zijn familie doden. In vijf dagen tijd verkochten jullie alles en vertrokken jullie uit het land. Jullie vertrokken ergens in september 2012 en u reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Italië en een onbekend land naar België. In Turkije verloor u uw ouders en zussen uit het oog, en in Italië uw broer. U bent België binnengekomen op 2 oktober 2012 en hebt er op 4 oktober 2012 asiel aangevraagd. U was bij aankomst nog minderjarig. Van rechtswege werd de voogdij over u beëindigd op 27 januari 2013. U legt geen enkel document voor ter staving van uw asiëldossier.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uw relaas in verband met uw vrees voor de ontvoerders van uw vader is niet overtuigend. Uw relaas is wat uw onmiddellijke vluchtaanleiding uit Afghanistan betreft is dusdanig vaag dat het niet geloofwaardig is. U weet niet precies wat het conflict tussen de ontvoerders van uw vader en de districtschef inhield, of het een grondconflict of een persoonlijk conflict was (CGVS p. 9). U weet niet eens wie deze ontvoerders zijn, hoewel zowel uw moeder als uw vader ze hebben gezien (CGVS p. 7, 12). U verklaart dat uw vader het wel wist maar dit niet met u bediscussieerde omwille van zijn angst dat het nieuws naar buiten zou komen en zijn kinderen zouden gedood worden. Uw vader zou u ook niets verteld hebben over wat met hem gebeurd was tijdens de ontvoering. U verklaart dat dit zo was omdat jullie als kinderen dit misschien buiten het gezin gaan bediscussiëren. Zijn verklaring dat jullie, kinderen zijnde, het anders buitenshuis zouden gaan vertellen, gaat ook niet op gezien hij jullie ook alles had kunnen vertellen tijdens jullie reis naar Europa (CGVS p. 12). Dat u onderweg reisziek was, is geen reden om u dit niet te kunnen vertellen (CGVS p. 11). Er kan van uitgegaan worden dat uw vader zijn zonen toch zou uitleggen hoe het komt dat jullie hele gezin niet enkel het dorp, maar het hele land moesten verlaten. Op deze manier zouden jullie ook voorbereid zijn op het feit dat jullie bescherming gingen vragen in het buitenland, en zou hij jullie kunnen overtuigen van het feit dat het noodzakelijk was om te vertrekken. Daarnaast verklaarde u zelf een gesprek tussen uw vader en moeder te hebben afgeluisterd, waardoor u wel wist dat uw vader ontvoerd was geweest en dat zijn ontvoerders wilden dat hij zou meewerken aan een aanslag op de districtschef (CGVS p. 8). Het is dan ook merkwaardig dat u over al de andere details zoals de identiteit van de ontvoerders, of hun reden om de districtschef te willen vermoorden niets zou vernomen hebben.

Bovendien is het opmerkelijk dat in de fiche NBMV dat ingevuld werd op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie administratief dossier fiche NBMV p. 3) staat dat uw vader problemen had met de taliban. Dit vermeldt u totaal niet in uw verklaring bij DVZ, noch tijdens het gehoor bij het CGVS. Integendeel, wanneer u gevraagd wordt of de districtschef, dus diegene die door deze groepering gevisieerd werd, eerder met de taliban of eerder met de officiële regering banden had, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS p. 6). Uw vader zou ook met de districtschef gesproken hebben over de brieven (CGVS p. 7). Hierdoor zou uw vader toch minstens een idee moeten hebben over de aard van het conflict tussen zijn ontvoerders en de districtschef. Wat er ook van zij, het is opmerkelijk dat u niet meer weet te vertellen over dit conflict en de ontvoerders van uw vader.

Het is bovendien opmerkelijk dat de districtschef zo lichtjes over de dreigbrieven ging en uw vader maar deed verder bouwen aan zijn huis (CGVS p. 7). Bovendien had de districtschef toch moeten weten met wie hij een conflict had, en had hij in zijn functie iets kunnen proberen te doen tegen deze mensen, of toch minstens een onderzoek instellen als hij dan toch zo machtig was als uit uw verklaringen blijkt. Het is bovendien weinig geloofwaardig dat mensen die een conflict hebben met de districtschef een aanslag zouden willen plegen via uw vader. Het maakt de aanslag nodeloos ingewikkelder waardoor ook de kans groter is dat de districtschef tijdig van een poging tot aanslag of een aanslag verwittigd wordt en deze dus verijdeld kan worden. Dat daarenboven uw vader, enkel omdat hij al betaald was, ondanks de bedreigingen toch verder ging met het bouwen van het huis, is eveneens opmerkelijk (CGVS p. 7 en 9). Dit doet ernstig twijfelen aan de ernst van de vrees van uw vader voor vervolging.

U legde geen documenten voor die de ongelofwaardigheid van uw vrees voor vervolging kunnen ombuigen. Uit uw verklaringen kan niet worden afgeleid dat u een gegronde vrees hebt voor vervolging zoals is vastgelegd in de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn niet aannemelijk.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet doorheen het ganse jaar 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie aan administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) blijkt dat de situatie in de provincie Balkh er al een tweetal jaren op vooruit gaat. Men kan stellen dat de rust teruggekeerd is in de provincie Balkh. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het de provincie Balkh, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Balkh aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de bestreden beslissing te willen vernietigen voor verder onderzoek.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, alsook van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is gezien (i) verzoeker bijzonder vage verklaringen aflegde over zijn onmiddellijke vluchtaanleiding uit Afghanistan, (ii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de personen met wie zijn vader problemen had, en tenslotte gezien (iii) de reactie van verzoekers vader en de districtchef op de dreigbrieven ernstig doet twijfelen aan de ernst van de vrees voor vervolging.

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in deze motieven, die allen steun vinden in de stukken van het administratief dossier en deugdelijk zijn, te ontcrachten.

Uit de verklaringen die verzoeker bij de commissaris-generaal aflegde blijkt dat verzoeker niet weet wie de personen zijn die zijn vader bedreigen, noch tot welke beweging of militie ze behoren. Verzoeker blijkt evenmin enig idee te hebben waarom deze personen de districtschef, en daardoor ook zijn vader, bedreigden (gehoorverslag p. 9). Het volstaat evenwel niet om een algemene vrees voor vervolging te formuleren, deze vrees moet *in concreto* aannemelijk gemaakt worden met coherente en plausibele verklaringen. Door dermate vage verklaringen af te leggen slaagt verzoeker er niet in zijn beweerde vrees concreet te maken, en daardoor evenmin om deze aannemelijk te maken.

Verzoeker betwist weliswaar dat zijn verklaringen vaag zijn en weinig doorleefd, doch zijn verweer overtuigt niet. Verzoeker verwijst naar zijn jeugdige leeftijd, doch zelfs van een jong persoon mag worden verwacht dat hij een coherent beeld schetst van de omstandigheden die hem dwongen te vertrekken uit zijn herkomstland gezien dit een bijzonder ingrijpende gebeurtenis is. Verzoeker wijt zijn gebrekkige kennis aan het feit dat hij geen uitleg kreeg van zijn vader omdat deze bevreesd was dat zijn kinderen anders mee in zijn problemen zouden worden betrokken en merkt op dat hij en zijn familie halsoverkop uit hun land zijn weggevlucht. Waar de commissaris-generaal opmerkt dat verzoekers vader hem op de hoogte had moeten stellen teneinde hem voor te bereiden op het vragen om bescherming merkt verzoeker op dat zij er allen van uit gingen dat hun vader bescherming zou aanvragen en toelichting zou geven, en dat zij niet verwacht hadden dat zij van elkaar gescheiden zouden raken. Ook dit argument vermag geen afbreuk te doen aan het opmerkelijk vage karakter van verzoekers verklaringen. Indien kan worden aangenomen dat verzoekers vader zich terughoudend

opstelde gedurende de uiterst korte periode voorafgaand aan het vertrek van het gezin uit Afghanistan is er evenwel geen enkele reden waarom verzoekers vader de toedracht van zijn problemen verborgen zou houden voor zijn zonen eenmaal het gezin in relatieve veiligheid in het buitenland zat.

Nog om zijn gebrekkige kennis te verantwoorden meent verzoeker voorts dat het zijn ouders zijn die de asielaanvraag zouden indienen en het dan ook aan hen is om verdere toelichting te geven over de asielmotieven aan de Europese asielinstanties. Een dergelijk gebrek aan interesse over de redenen die het ganse gezin noopten te vertrekken uit Afghanistan relativeert in ernstige mate de voorgehouden vrees voor vervolging. Ook van een minderjarige (verzoeker is thans meerderjarig) mag worden verwacht dat hij zich informeert over de personen en de motieven aan de basis van de voorgewende vrees voor vervolging van zijn vader en de hierop volgende ingrijpende beslissing Afghanistan te verlaten.

Waar verzoeker nog meent dat de gelegenheid tot informatiegaring hem werd ontnomen door de eveneens plotse en onverwachte scheiding met zijn familie, merkt de Raad nog op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat deze scheiding slechts plaatsvond bij de overtocht van Turkije naar Italië. Verzoeker had voorafgaand aan deze scheiding samen met zijn vader over land via Pakistan en Iran gereisd, waardoor niet kan worden aangenomen dat - indien de feiten op waarheid zouden berusten - verzoeker tijdens hun lange reis geen enkele informatie zou hebben opgedaan over de identiteit of de motieven van de beweerde vervolgers van zijn vader. Ten overvloede kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing reeds dateert van 23 juli 2013 en dat kan worden aangenomen dat verzoeker nog steeds in contact is met zijn ouders zodat hij ruimschoots de tijd had zich alsnog te informeren.

De vaststelling dat verzoeker niet kan aangeven noch kan toelichten wie hij zou moeten vrezen in geval van een terugkeer naar Afghanistan noch om welke redenen verhindert nog verder geloof te hechten aan zijn bewering zijn land te hebben verlaten uit vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de aanvraag tot vluchteling kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de situatie in de provincie Balkh er al een tweetal jaren op vooruit gaat en dat de rust er is teruggekeerd. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het de provincie Balkh, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

Verzoeker betwist dit en verwijst hiervoor naar enkele passages in zijn gehoorverslag. Uit de betreffende verklaringen kan evenwel niet worden geconcludeerd dat er actueel in Balkh een situatie van willekeurig geweld heerst. Het eerste citaat betreft de veiligheidssituatie in Kabul, het tweede bevat geen enkel concreet incident in zijn provincie, waardoor deze citaten geen afbreuk vermogen te doen aan de conclusie van de bestreden beslissing dat er actueel voor burgers in de provincie Balkh geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële

onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER